

Theologia Scholastica

Mayr, Anton

MDCCXXXII

Index Rerum Memorabilium Septem Priorum Tractatum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84303](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-84303)

I N D E X
RERUM MEMORABILIUM
SEPTEM PRIORUM TRACTATUUM.

Opus hoc Theologicum in duodecim tractatus divisum est, quot nempe intra quadriennium à geminis Professoribus praelegi solent: ex quibus tamen aliqui alii multò sunt breviores, prout nempe plus in uno, quam in altero, materia, ex more pertractandæ, occurrit: & hinc aliquoties idem Professor binos, semel etiam ternos, unum intra annum absolvit. Tractatus hi oculo tomulis in forma octava comprehenduntur, quorum quilibet eam materiam continet, quæ ab eodem Professori uno anno solet absolvī: in forma vero majore tomis sunt duo, ex quibus quilibet quadriennium, seu dimidium totius operis exhibet. Non autem cuique tractatiū index rerum in eo contentarum subhuncius est; eoquid materia quedam à diversis diverso ordine, & in diversis tractatibus agitetur; unde, si tot indices fierent, sæpe plures eorum essent lustrandi, donec quæstum occurreret. Geminus autem index est factus, ut copia rerum non parva divideretur, & cuique tomo formæ majoris suus index posset subnecti. In hoc autem indice numerus Romanus tractatus, Arabicus autem marginalem ejusdem tractatus numerum signat: qua ratione visa est inventio rei cuiusque expeditissima fore.

A

Acceptio personarum vitiosa in quo consistat.
VI. 51.

Actus **externus** non afferit novum meritum.
IV. 164. error **Abailardi** qualis in hac mate-
ria fuerit. IV. 167. si actus **externus** sit malus,
debet in confessione exponi. IV. 168.

Actus imperatus voluntatis internus, ab alio actu efficaci adhuc existente, non est immediate inse liber IV. 150. si tamen sit intrinsecus bonus, & honestus, assert novum meritum IV. 151. qualem libertatem mediataam exigat, ut sit meritiorius. IV. 163.

Actus naturalis neque potest esse dispositio positivè conducens ad meritum, seu præmium supernaturale. VI. 43.

Altus peccaminofl, alii sunt interni, alii externi, alii consummati, alii non consummati V. 183. alii tendentes in plura objecta totalia, alii in plura objecta partialia V. 184. alii continui, alii interrupti V. 184. & quot modis fiat interru-
ptio V. 184.

Actus peccaminosi interni etiam similes, sunt plures moraliter, si per contrariam voluntatem interrumpantur V. 185. actus interni interrupti per liberam, aut necessariam cessationem, aliquando sunt moraliter plures, aliquando non. V. 186. & seq. & quoniam hac in re regula V. 180. & seq.

189. & ieq.
Actus peccaminosi voluntatis interni, & externi
oris similes, consummati, vel non consumma-
ti, quando unum, vel plura moraliter peccata
constituant V. 191. quando actus externi ope-
ris non consummati, V. 192. quando actus ex-

terni consummati V. 193. & 194. quando a-
etius externi oris, vel operis similes. V. 195. &
seq. quando actus plures ad eundem finem tan-
quam media ordinati V. 199.
Actus prævi ad copulam nondum intentam an, &
quando unum peccatum cum ipsa constituant.
V. 201. & seq. quando actus copulam subse-
quentes V. 202. & seq.
Actus tendens in plura objecta numero distincta
an habeat tot malitias moraliter distinctas, quot
sunt objecta V. 204. an actus tendens in plura
objecta specie distincta habeat tot malitias spe-
cificas V. 206. & seq. an debeat numerus talium
objectorum in confessione distinctè exponi
V. 210. si etiam non deberet talis numerus distin-
ctè exponi, non posset tamen negari. V. 188.
Actus secundus quomodo debeat esse distinctus
ab actu primo IV. 147.
Actus supernaturalis bonus in statu gratiæ elicitus
est meritorius de condigno beatitudinis æternæ.
VI. 314. an sit possibilis actus supernaturalis
essentialiter impræmibilis. VI. 307.
Adjutorium sine quo non, & adjutorium quo,
quid sit VI. 197. & seq. adjutorium, vel auxi-
lium possibilis quid sit. VI. 200.
Adorare an possimus creaturas propter DEUM,
sicut propter ipsum eas possimus amare VII.
755.
Adulterium, si sit commissum cum complice eti-
am ligato, debet specialiter exponi. V. 228.
Æquivocationes, & amphibologiae aliquæ sunt
licitæ VII. 58. & quales VII. 80.
Æternitas DEI non est successiva. I. 129. & 149.
ac seq.
Agi, & regi à DEO quid sit. VI. 21. & 22. item 34.
Alcoranus fabulis & absurditatibus plenus est.
VII. 249.
Amicitia vera datur inter DEUM & hominem.
VII. 753. quid requiratur ad amicitiam VII.
753. & seq.
Amor DEI super omnia naturalis potest elici sine
gratia superna VI. 95. & qualis VI. 97. an de-
beat positive obfirmare animum contra omnes
etiam gravissimas tentationes, & difficultates.
VI. 115.
Amor objecti in circumstantiis non necessariò est
etiam amor circumstantiarum. VII. 15.
Ampliatio, alienatio, status, quid sint. I. 329.
Angelus quid significet II. 1. & 3. Angelii defacto
existunt II. 4. non tamen potest eorum existen-
tia naturaliter demonstrari II. 5. numerus eo-
rum est incertus, sed tamen maximus II. 6. quan-
do creati sint II. 12. sunt puri spiritus II. 14. pe-
nitius simplices II. 15. immortales, & incorru-
pribiles II. 16. aliqui saltu inter se specie dif-
ferunt II. 17. non tamen omnes II. 19. eorum
chori sunt novem, & hierarchiæ tres II. 18
quomodo fugenter, vel allicantur rebus cor-
poralibus II. 24. & seq. quomodo affuman
corpora II. 26.
Angeli non sunt in loco circumscribivè, sed de-

INDEX.

QUÆSTIO I.	
<i>De Scientia DEI in genere.</i>	
Art. I. An & quotuplex detur scientia in Deo.	274
Art. II. Solvuntur Objectiones.	286
Art. III. Quale sit objectum scientie Divinae.	301
Art. IV. Solvuntur Objectiones.	309
QUÆSTIO II.	
<i>De Scientia Simplicis Intelligentiae.</i>	
Art. I. Quomodo Deus cognoscat creaturas possibiles.	319
Art. II. Solvuntur Objectiones.	325
QUÆSTIO III.	
<i>De Scientia Visionis.</i>	
Art. I. Quid sit futuritio, contingentia, & necessitas.	338
Art. II. Solvuntur Objectiones.	342
Art. III. An, & quomodo Deus videat absolute futura.	352
Art. IV. Solvitur Objectione primaria contra pri- mam conclusionem.	356
Art. V. Solvuntur Objectiones contra 2. conclus.	366
QUÆSTIO IV.	
<i>De Scientia Media.</i>	
Art. I. An Deus videat contingentia conditio- natae futurae.	380
Art. II. Solvuntur Objectiones.	386
Art. III. An Deus futura contingentia conditio- nata videat per scientiam medium.	396
Art. IV. Solvuntur Objectiones.	403
Art. V. An scientia media accedit ad Pelagi- anismum, vel Semipelagianismum.	415
Art. VI. An admittendum Decretum subiective absolutum, & objective conditionatum.	424
Art. VII. Solvuntur Objectiones.	431
Art. VIII. An detur Prædeterminatio Physica.	443
Art. IX. Expenditur responsa adversariorum.	453
Art. X. Solvuntur Objectiones.	459
Art. XI. Solvuntur relique Objectiones.	488
Art. XII. An detur scientia media reflexa.	496
Art. XIII. Solvuntur Objectiones.	502
Art. XIV. Solvitur ultima Objectione.	509
DISPUTATIO IV.	
<i>De Voluntate DEI.</i>	516
QUÆSTIO I.	
<i>De Libertate DEI.</i>	
Art. I. Exponitur difficultas circa libertatem Dei.	517
Art. II. Quid in hac questione dicendum vi- deatur.	521
Art. III. Probatur nostra conclusio.	527
Art. IV. Respondeatur Objectionibus.	539
Art. V. An Decreta Dei distinguantur inter se virtualiter.	554
Art. VI. Solvuntur Objectiones.	559
Art. VII. An applicatio omnipotentie constitu- tiva actus primi proximi sit in decreto Dei.	573
DISPUTATIO V.	
<i>De Mysterio SS. Trinitatis.</i>	710
QUÆSTIO I.	
<i>De Cognoscibilitate hujus Mysterii.</i>	
Art. I. An hoc mysterium, & quomodo possit cognosci.	711
QUÆSTIO II.	
<i>De Processionibus, Relationibus, ac Notionibus Divinis.</i>	
Art. I. Quid, & quot sint in DEO Processio- nes, Relationes, Notiones.	721
Art. II. Quid, & quotuplex sit in DEO Per- sona, aut subsistentia.	730
Art. III. Solvuntur Objectiones.	735
Art. IV. Quare potius processio secunda Personæ sit generatio, quam processio tertie.	742
Art. V. Solvuntur Objectiones.	751
QUÆSTIO III.	
<i>De Distinctione inter Prædicata DEI, Absoluta, & Relativa.</i>	
Art. I. An detur distinctione plus quam formalis inter prædicata absoluta, & necessaria Dei.	758
Art. II. Explicatio multiplex identitatis, & distinctionis in Divinis.	763
Art. III. Qualis distinctione detur inter naturam, & Personas Divinas.	773
Art. IV. Solvuntur Objectiones.	784
Art. V. Solvuntur relique Objectiones.	797
Art. VI. An Personalitates Divine sint perfe- ctiones virtualiter distinctæ ab essentia.	810
Art. VII. Solvuntur Objectiones.	816

INDEX

RERUM MEMORABILIA SEPTEM PRIORUM TRACTATUUM.

Opus hoc Theologicum in duodecim tractatus divisum est, quot nempe intra quadriennium à geminis Professoribus praelegi solent: ex quibus tamen aliqui alii multo sunt breviores, proutnempe plus in uno, quam in altero, materia, ex more pertractandæ occurrit: & hinc aliquoties idem Professor binos, semel etiam ternos, unum intra annum absolvit. Tractatus hi oculo tomilis in forma octava comprehenduntur, quorum quilibet eam materiam continet, qua ab eodem Professor uno anno solet absolvit: in forma vero majore tomisunt duo, ex quibus quilibet quadriennium, seu dimidium totius operis exhibet. Non autem cuique tractatui index rerum in eo contentarum subiunctus est; eoque materia quædam à diversis diverso ordine, & in diversis tractatibus agitentur; unde, si tot indices fierent, saepe plures eorum effent lusfrandi, donec quæsum ocurreret. Geminus autem index est factus, ut copia rerum non parva divideretur, & cuique tomo formæ majoris suus index posset subnecti. In hoc autem indice numerus Romanus tractatum, Arabicus autem marginalem ejusdem tractatus numerum signat: qua ratione visa est inventio rei cujusque expeditissima fore.

A.

Accipio personarum vitiæ in quo consistat. VI. 51.

Actus externus non afferit novum meritum. IV. 164. error Abailardi qualis in hac materia fuerit. IV. 167. si actus externus sit malus, debet in confessione exponi. IV. 168.

Actus imperatus voluntatis internus, ab alio actu efficaci adhuc existente, non est immediatè in se liber. IV. 150. si tamen sit intrinsecè bonus, & honestus, afferit novum meritum IV. 151. quemlibet libertatem mediatam exigat, ut sit meritorius. IV. 163.

Actus naturalis neque potest esse dispositio positivè conducens ad meritum, seu præmium supernaturale. VI. 43.

Actus peccaminosi, alii sunt interni, alii externi, alii consummati, alii non consummati V. 183. alii tendentes in plura objecta totalia, alii in plura objecta partialia V. 184. alii continu, alii interrupti V. 184. & quot modis fiat interrupcio V. 184.

Actus peccaminosi interni etiam similes, sunt plures moraliter, si per contrariam voluntatem interrumpantur V. 185. actus interni interrupti per liberam, aut necessariam cessationem, aliquando sunt moraliter plures, aliquando non. V. 186. & seq. & quænam hac in re regula. V. 189. & seq.

Actus peccaminosi voluntatis interni, & externi oris similes, consummati, vel non consummati, quando unum, vel plura moraliter peccata constituant V. 191. quando actus externi operationes non consummati. V. 192. quando actus ex-

terni consummati V. 193. & 194. quando actus externi oris, vel operis similes. V. 195. & seq. quando actus plures ad eundem finem tanquam media ordinati V. 199.

Actus prævii ad copulam nondum intentam an, & quando unum peccatum cum ipsa constituant. V. 201. & seq. quando actus copulam subsequentes V. 202. & seq.

Actus tendens in plura objecta numero distincta an habeat tot malitias moraliter distinctas, quot sunt objecta V. 204. an actus tendens in plura objecta specie distincta habeat tot malitias specificas V. 206. & seq. an debeat numerus talium objectorum in confessione distinctè exponi V. 210. si etiam non deberet talis numerus distinctè exponi, non posset tamen negari. V. 188.

Actus secundus quomodo debeat esse distinctus ab actu primo IV. 147.

Actus supernaturalis bonus in statu gratiæ elicitus est meritorius de condigno beatitudinis æternæ. VI. 314. an sit possibilis actus supernaturalis essentialemente impræmibilis. VI. 307.

Adjutorium sine quo non, & adjutorium quo, quid sint VI. 197. & seq. adjutorium, vel auxilium possibilis quid sit. VI. 200.

Adorare an possimus creaturas propter DEUM, sicut propter ipsum eas possimus amare VII. 755.

Adulterium, si sit commissum cum complice etiam ligato, debet specialiter exponi. V. 228.

Æquivocationes & amphibologæ aliquæ sunt licita VII. 58. & quales VII. 80.

Æternitas DEI non est successiva. I. 129. & 149. ac seq.

Agit, & regi à DEO quid sit. VI. 21. & 22. item 34.

Alcoranus fabulis & absurditatibus plenus est. VII. 249.

Amicitia vera datur inter DEUM & hominem. VII. 753. quid requiratur ad amicitiam VII. 753. & seq.

Amor DEI super omnia naturalis potest elici sine gratia superna VI. 95. & qualis VI. 97. an debeat positivè obfirmare animum contra omnes etiam gravissimas tentationes, & difficultates. VI. 115.

Amor objecti in circumstantiis non necessariò est etiam amor circumstantiarum. VII. 15.

Ampliatio, alienatio, status, quid sint. I. 329.

Angelus quid significet II. 1. & 3. Angeli defacto existunt II. 4. non tamen potest eorum existentia naturaliter demonstrari II. 5. numerus eorum est incertus, sed tamen maximus II. 6. quando creati sint II. 12. sunt puri spiritus II. 14. penitus simplices II. 15. immortales, & incorruptibles II. 16. aliqui saltem inter se specie differunt II. 17. non tamen omnes II. 19. eorum chori sunt novem, & hierarchia tres II. 18. quomodo fugenter, vel allicantur rebus corporalibus II. 24. & seq. quomodo affuant corpora II. 26.

Angeli non sunt in loco circumscriptivè, sed defi-

nit

INDEX

- nitivè II. 34. sunt in loco per ubicationem modalem II. 35. & spiritualem II. 38. attamen divisibilem II. 39. qua ratione dicantur esse in loco per operationem II. 36. & seq. non possunt esse simul in pluribus spatiis adæquatis II. 40. neque in discontinuis II. 41. neque semper necessariò occupant totum suum spatiū adæquatum II. 42. plures possunt simul esse in eodem loco II. 44. & 45.
- Angeli possunt moveri II. 46. motu continuo, & discreto II. 47. & quidem instantaneè in alium locum adæquatum II. 48. non tamen de loco in locum non transito medio II. 50. sive medium sit communicans, sive non communicans. II. 51. Angeli possunt etiam moveare alia à se distincta II. 52. tam spiritus, quam corpora II. 53.
- Angeli intelligent, sive intellectualiter cognoscunt II. 54. & quidem seipso sine speciebus II. 55. alia vero sibi non unita non cognoscunt sine speciebus II. 56. etiam si objecta sint præsentia II. 58. unde, & quando species necessarias accipiant II. 59. & 60. habent etiam species rememorativas II. 62. ab actibus suis reliquias II. 62. & quidem Angeli perfectiores habent species universaliores II. 63.
- Angeli naturaliter possunt cognoscere DEUM, seipso, & alios Angelos, quin omnes substantias, materiales, & spirituales existentes II. 67. præterita, & futura, præsentia, & distanta II. 68. singularia, & universalia, plura confusè, & distinctè II. 69. possunt etiam cognoscere discurrendo, & componendo II. 80.
- Angeli naturaliter non possunt evidenter cognoscere supernatura quod substantiam II. 70. nec possunt certè cognoscere futura strictè contingenta II. 74. nec secreta cordium, aut actus liberos II. 75. neque illa, ex quibus possent venire in notitiam actuum liberorum II. 78. & 79.
- Angeli naturaliter non cognoscunt evidenter suos actus supernaturales II. 86. & si relinquuntur solis viribus naturalibus, dubitarent, an non ii actus quod ultimam differentiam sibi ocularentur II. 86.
- Angeli quando acquirant species actuum liborum II. 97. an habeant species rerum ut possibilium II. 99.
- Angeli possunt loqui II. 103. DEO, & hominibus, ac inter se II. 104. per ligna materialia II. 105. aut per hoc, quod unus velit suum conceptum esse alteri manifestum II. 106. quomodo unus angelus malus possit alteri mentiri II. 109. illuminatio Angelica quid sit. II. 107.
- Angeli omnes in primo instanti habuerunt gratiam sanctificantem II. 112. ad eam per actus proprios se disponuerunt II. 114. omnes etiam in primo instanti meriti sunt gratiam, & gloriam. II. 117. gratiam quidem de congruo, gloriam autem de condigno II. 118.
- Angeli quādū fuerint in statu viae II. 120. quid sit in instanti Angelicum II. 121.
- Angeli quidam deputati sunt ad custodiā hominum II. 127. non tantum universale, sed particulare II. 128. singuli sunt attributi singulis hominibus II. 128. & quidem omnibus omnino hominibus II. 132. in quo sit custodia Angelica II. 134. quando incipiat II. 130. quando definat II. 131. an Angelus post mortem prioris clientis alium custodiendum accipiat. II. 129. quinam Angeli destinuntur ad custodiā hominum. II. 133.
- Angeli in primo instanti suæ creationis habuerunt potentiam physicam peccandi, non vero moralē II. 135. nullus ex iis in primo instanti peccavit II. 137. primum eorum peccatum fuit superbia II. 138. & probabiliter fuit appetitus
- ambitus unionis hypostaticæ II. 140. potius etiam simul esse superbus neglectus beatitudinis supernaturalis II. 141. quomodo Angeli ante peccatum non habuerint errorem II. 147. & seq. an potuerint agere pœnitentiam II. 151. Angeli damni, seu dæmones patiuntur non tantum poenam damni, sed etiam ignis II. 153. nece tantum cruciantur alligatione ad ignem II. 155. sed qualitate aliqua, supernaturaliter ab igne physice producta. II. 157. & 158. qua qualitas an in hominibus etiam sit perseveratura post reunionem corporum, est dubium II. 162. & seq.
- Animæ purgatae post mortem statim admittuntur ad visionem DEI. I. 172.
- Appellatio à Papa ad Concilium Generale hæreticis consueta, & pernicioſa VI. 258. & VII. 413. nullo modo legitima VII. 403. sed frivola, & frustratoria VII. 411.
- Appetitus an licet fruatur suis actibus. IV. 201. & seq.
- Appetitus sensitivus quomodo feratur in bonum delectabile VI. 160.
- Applicatio cause constituit actum primum proximum I. 578. unde in ordine ad actus liberos non potest esse decretum DEI. I. 578. neque disjunctum acceptum. I. 579.
- Applicatio motivi an possit juvare ad assensum firmorem, quam mereatur ipsa applicatio VII. 171. & seq.
- Approbatio libri quid ei conferat VI. 219.
- Arbor scientiæ boni, & mali, unde sic dicta. V. 339.
- Argumentatio à sensu distributivo ad collectivum quando sit evidenter bona I. 72.
- Ariani quomodo docuerint, Verbum esse filium voluntatis DEI. I. 549.
- Assensus primi principii qualis esse debeat VII. 49.
- Attingi ab habitu quid sit. VII. 4.
- Attributa Divina an sint formaliter ens à se. I. 119.
- Augustinus Jansenii qualis sit liber VI. 221. & seq.
- S. Augustini autoritas quanta sit in materia de gratia VI. 211. ejus autoritate probatur gratia sufficiens VI. 186. ejusque textus apparenter oppositi explicitur VI. 188. cur ordinariè tantum faciat mentionem gratiæ efficacis. VI. 204. quid intelligat per veras virtutes. IV. 196. & seq. nullatenus docuit, DEUM velle peccatum, aut illud causare. V. 55. & 58. ac seq.
- B.
- B. Ajūi retractatio, ac submissio ergo Papam VII. 357.
- Basileense Concilium quid circa Papam statuerit, & quanti estimandum. VII. 339.
- Beati vident ea, quorum utpote ad statum suum pertinentium cognitionem rationabiliter deflderint III. 106. & juxta quosdam ea vident in Verbo III. 107. quid sit videre in Verbo, tanquam in speculo voluntario III. 107. & seq. Beati habent omnes scientias naturales III. 109. carent omni ignorantia, & errore III. 115.
- Beati etiam gaudent de DEO ut bono sibi ipsis III. 110. sunt impeccabiles III. 111. & seq. possunt quidem aliquo tempore pati malum aliquod physicum, sed non perpetuum. III. 116. quænam sint dotes animæ glorioſa III. 119. & seq. quænam corporis glorioſi. III. 123. quid sit aureola Beatorum, & quotuplex III. 128. cur minus beati alii magis beatis non invideant. III. 129.
- Beatitudine formalis quid sit III. 43. stat in completo ex visione, & amore beatifico III. 46. & seq. ad eam non spectat satietas potentiarum inferiorum III. 54. quomodo debeat involvere omnem satietatem intellectus, & voluntatis III. 55. non sola visio est possesso III. 67. sed etiam amor, & qualis III. 71. beatitudo est exter-

INDEX

- na III. 80. & perpetuitas est de ejus essentia III. 83. quin etiam certitudo de perpetuitate III. 86. an virio reprobaret hanc perpetuitatem III. 98. & seq.
- Beatus obiectiva creaturæ rationalis in statu elevationis est DEUS III. 28. & fuisse etiam in statu puræ naturæ III. 29. beatitudo non potest stare in bonis creatis III. 30. & seq.
- Beatus naturalis fuit possibilis III. 34. & seq.
- C.
- C**aptivitas sub diabolo in quo stet. VI. 168.
- Causa conscientiae circa respectuosum silentium quis fuerit. VI. 230. & seq.
- Causa formalis an indispensabiliter post se trahat effectum formalem, seu denominationem VI. 284. ac seq.
- Centuria varia, & damnationes Pontificæ certarum propositionum, quomodo intelligendæ. VII. 398.
- Ceremonia legis antiquæ quomodo ab Apostolis adhibita. VII. 650.
- Certitudo est metaphysica, physica, & moralis: & hæc perfecta, vel imperfecta IV. 293. item formalis, obiectiva, subiectiva, seu adhæsiva VII. 509.
- Charitas triplicem habet significationem VI. 268. charitatis Theologica actus qualis sit VII. 745. an praescindat ab omni proprio interesse VII. 746. sèpius debet elicere præcepto VII. 607. & seq. etiam per accidentem aliquoties VII. 612. actus charitatis potest amare propter DEUM omnes creaturas, exceptis damnatis in inferno VII. 700. & 761. non justificat formaliter VII. 777.
- Charitas habitus quid sit VII. 745. quomodo possit influere in actum sub gravi pro determinato instanti præceptum I. 581. habitus hic datur in omnibus iustis, etiam in Christo Domino: non vero in gravibus peccatoribus VII. 709. an sit perfectior lumine gloriae, sicut est perfectior fide, & spe VII. 752. an sit inferior gratia sanctificante VII. 752. habitus charitatis augetur cum gratia VII. 766. intenditur etiam per actus remissiores VII. 768. & quidem statim, quando actus elicuntur VII. 771.
- Charitas habitus obiectum formale est bonitas Divina ut sibi ipsi bona VII. 751. & quidem sola VII. 752. obiectum materiale primarium est DEUS: secundaria obiecta sunt alia res amatae propter DEUM VII. 748.
- Charitas præceptum, quomodo possit, & debeat impleri VII. 631. præcepti hujus, & etiam aliorum finis, quomodo cadat, aut non cadat sub præceptum VII. 632. ex hoc præcepto debeat actus charitatis elicere saltem semel intra annum VII. 609. item in initio, & fine vite moralis VII. 610. non tamen in instanti physicè primo, vel ultimo vitae moralis VII. 611.
- Christus est unigenitus, & primogenitus I. 742. an fuerit sub potestate Pilati VII. 371. an Christus, & B. Virgo venissent, etiam si Adam, aut mundus non fuisse creandus V. 330.
- Circumstantiae, quæ faciunt rem laudabilem, vel vituperabilem, non etiam ipsæ sunt semper laudabiles, vel vituperabiles IV. 133. & seq.
- Cognitio rei est multiplex, in se, in alio, propter aliud, ex alio, ad modum alterius I. 320. cognitio comprehensiva qualis esse debeat I. 192. cognitio plurium formalitatum non hoc ipso est perfectior, quam cognitio pauciorum I. 195. cognitio quomodo debeat prælucere, vel dirigere ad volitionem I. 555. cognitio naturalis congrua, seu conjugenda cum bono opere naturali an semper sit gratia VI. 99. & seq. item 178.
- Comestio carnis die jejunii est peccatum specie diversum à comestione secunda ad satietatem, V. 151.
- Communionem sacram distribuere, vel sacramentum penitentiae pluribus administrare in statu peccati, non interrupta functione, an sint peccata plura distinctè in confessione exponenda V. 229.
- Concilium Generale qualem habeat potestatem tempore schismatis VII. 311. absque auctoritate Summi Pontificis legitimi existentis celebratum est nullum VII. 325. Canones Conciliorum Generalium sunt infallibilis regula fidei VII. 322. non vero omnia alia in acta eorum relata VII. 324. Canones etiam debent esse approbati a Pontifice VII. 325. hanc approbationem Concilia semper solita sunt petere VI. 328. & 406. quando censeantur à Papa approbari VII. 330. Concilia Generalia quare sint convocanda VII. 350. eorum convocatio difficillima VII. 358. & 413. ac 414. Concilia Provincialia quam habent auctoritatem VII. 322.
- Conclusio Theologica quomodo differat ab actu fidei VII. 588.
- Concretum ut possit prædicari, quid requirat I. 790. concretum quidditativè, seu concretivè, & denominativè sumptum, quomodo differant. VII. 13.
- Concupiscentia quid sit IV. 42. auget intensivè voluntarium IV. 47. & causat purè voluntarium IV. 48. & 51. ejus subjectio non est debita naturæ puræ, sed est donum gratia VI. 157. & seq. an homo in statu puræ naturæ potuisset produci cum eadem concupiscentia, que datur in statu naturæ lapsæ VI. 162. & seq.
- Concursus DEI ad actum malum non amatur à DEO V. 80.
- Condonatio peccati alia est formalis, alia radicallis, vel arguitivè talis, & in quo stet. V. 264.
- Confessarius quomodo se debeat gerere circa sententias probabiles IV. 394. an possit dicere, licetiam esse actionem juxta sententiam notabiliter minus probabilem. IV. 397.
- Conscientia actualis quid sit IV. 218. quid remorsus, aut testimonium conscientiae IV. 218. conscientia dicitur multipliciter: recta, seu vera: falsa, seu errans, aut erronea, & vel vincibiliter, vel invincibiliter erronea, IV. 219. certa, dubia, scrupulosa, probabilis, improbabilis &c. IV. 219.
- Conscientia invincibiliter erronea præcipienti debet obediri, etiam si præcipiat aliquid materialiter malum IV. 219. eadem excusat à peccato ex S. Thoma IV. 274.
- Conscientia vincibiliter erronea debet deponi: si autem non possit deponi, non excusat à peccato IV. 219. si tamen culpa, quæ fuit causa erroris, adhuc moraliter perseveret IV. 219. an peccatum tale habeat novam imputabilitatem IV. 219.
- Constantiense Concilium, quid circa Papam decreverit, & quanti sit estimandum VII. 337. & seq.
- Constitutio: Unigenitus: qua de causa sit edita VI. 255. an sit acceptata in Gallia VI. 256. & seq.
- Contingentia rei quid sit I. 340.
- Contradictria oppositio an, & quomodo inferat, unam propositionem præ altera esse veram I. 369. & seq. contradictria prædicata absolute & conditionate talia I. 776. & 777.
- Creatura nulla prævidetur omnibus auxiliis dispensura, neque consensura I. 664.
- Credere explicitè quid sit VII. 604.
- Credibile, & credendum quid sit VII. 175.
- Credibilitas apparet tanta, sive tanta apparentia credibilitatis non potest dari pro articulo fal-

so, quanta provero VII. 102. & 284.
 Credibilitatis motiva nostra religionis sunt, authoritas Christi Domini VII. 227. clades, & intercessio Iudeorum VII. 230. auctoritas predicatorum nostrae fidei VII. 231. puritas, & sanctitas doctrina VII. 232. propagatio mirabilis ejusdem religionis VII. 234. fortitudo Martyrum VII. 235. miracula VII. 236. prophetia VII. 238. Sybillarum vaticinia VII. 242. defectus talium motivorum in aliis fectis VII. 246
 Credibilitatis judicium precedens actum fidei, an debeat esse judicium formaliter tale, vel an sufficiat aequivalenter tale VII. 487. non sufficit tantum probabile VII. 489. sufficit tale, quale habetur a dictis post persensa motiva credibilitatis VII. 490. non tamen est necessarium VII. 491. omnes etiam rudes habent judicium credibilitatis practicè moraliter certum VII. 493. SS. Cypriani, & Stephani controversia de baptismo haereticorum an oblit infallibilitati Summi Pontificis VII. 365. & seq.

D. Ecretum subjectivè absolutum, & objectivè conditionatum quid sit I. 396. tale decreatum inimpedibile non est admittendum circa actus liberos creaturæ I. 424. quamvis aliqua talia decreta formaliter distincta sint admittenda circa aliquos actus liberos DEL. I. 425. tamen non sunt admittenda quasi infinita, sed potest DEUS liberè purè omittere I. 426.
 Decretum, quo DEUS omnia simul decrevit, est realiter, & virtualiter indivisibile I. 557. nullum potest dari antecedens scientiam medianam, etiam tantum prædestinatum ad gloriam. I. 634. decretum prædefinitivum quem habeat sensum I. 679. ordo, & series formalitatum, in decreto indivisibili, prædestinativo, & reprobativo I. 709.

Decretum P. Claudi de affectu DEL erga præstatos, & explicatio ejusdem à P. Mutio data, quomodo intelligi debeant I. 654. & seq.

Demonstratio alia est propter quid, seu à priori, vel logico, vel physico, vel metaphysico: alia est quia, sive à posteriori; alia est quasi à priori I. 31.

Demonstratio DEL est possibilis I. 7. eaque est à posteriori I. 63: ex argumento etiam physico I. 68. omisso etiam aliquo processu infinitum I. 71. quamvis non omittantur omnia ad infinitum consequentia I. 96. at demonstratio DEL à priori, vel quasi priori, solida, hucusque non est allata I. 32. neque per terminum entis perfectissimi, qui utpote complexus, nec in hac questione dividi potest, nec si dividatur, aliquid demonstrat I. 43.

Determinans liberè ad effectum quænam causa dicatur. V. 77. & seq.

Determinatio ad individuum non constituit actum primum proximum liberum, si constat in decreto DEL. I. 599. quod tamen non est factum certum I. 604.

Deus existens, sive existentia Dei, est per se nota quoad se, non quoad nos I. 5. Deus non potest diu invincibiliter ignorari ab homine rationis capacie I. 17. neque vincibiliter I. 21.

Deus recte definitur ens a se I. 101. & melius, quam si dicatur enclusus omnium perfectionum I. 107. & seq. aut sufficientia adæquata habendi omnem perfectionem simpliciter simplicem I. 121.

Deus est spiritus I. 130. liber I. 130. simplex I. 131. immutabilis I. 132. purus actus I. 132. unicus I. 133. & seq. aeternus I. 128. immenitus I. 129. omnipotens I. 130. omniscius I. 130. infinitus perfectus I. 125. incomprehensibilis ab intellectu creato I. 192. oculo corporeo neque

supernaturaliter visibilis I. 217. quomodo magis excedat unam creaturam, quam alteram I. 141. cur complexum ex Deo, & creatura, non sit aliquid perfectius, majus, aut melius, quam solus Deus I. 146.

Dei actus contingentes non sunt ab ipso realiter adæquatè distincti I. 518. sed cum ipso adæquatè realiter identificati I. 521. sunt defensibiles antecedenter, non consequenter I. 522. & quidem tantum terminativè, non essentialiter I. 523. neque simpliciter, sed tantum secundum quid I. 523. antecedenter non sunt distincti à Deo, sed indifferentes I. 525. etiam non sunt perfectiones ab essentia virtualiter distincte I. 815. quænam de his actibus Dei fuerit sententia Cajetani I. 526.

Deus seipsum comprehendit, alia vero supercomprehendit I. 306. per cognitionem non purè reflexam I. 314.

Deus non potest falli VII. 52. nec fallere VII. 53. neque mentiri afferendo, aut promittendo VII. 56. neque per se, neque per alium VII. 56. neque potest uti restrictione purè mentali VII. 57. potest tamen uti amphibologia, & aequivocatione VII. 58.

Deus non potest homini infundere errorem, vel habitum erroneum VII. 56. nec potest cauare omne malum physicum VII. 67.

Dens immediatè infuit in omnes effectus creatos V. 65. & seq. sed non in omnes liberè V. 78. & 79.

Deus non est causa peccati V. 49. & 67. neque causa per se ejusdem V. 72. quinam haereticus oppositum docuerint V. 48. Deus saepe dicitur facere, quod tantum permittit V. 53. quomodo dicatur obdurare, aut excare V. 54. non potest velle peccatum, adeoque nec suum concursum in actu secundo ad malum V. 80. & 81. an, & quomodo determinet ad individuum V. 73. & seq.

Deus qua ratione sit causa prima I. 488. primum liberum I. 490. cur non Deus, sed creatura in actu liberè infuat I. 491. an offerat creatura concursum indifferente V. 76. non subordinatur voluntati creatæ, neque subiicit illi omnipotentiam suam I. 492.

Deus vult omnes homines salvos fieri I. 617. vultque omnibus salutem, non tantum in mediis, sed in seipso I. 621. eti non omnibus dat gratias efficaces I. 632. quas liberrimè dat quibusdam, non aliis VI. 82. gratias sufficietes dat omnibus I. 620. & seq. etiam parvulis, seu pro ipsis I. 631.

Deus potest pro libitu quamlibet creaturam convertere I. 418. item quemcunque actu liberum e.g. fidei promittere I. 418. nec debet exceptare creaturam, ut eam vocet I. 419.

Dictamen conscientiæ aliud est remotum: aliud proximum, seu ultimum IV. 220. ultimum de honestate actionis requisitum ad licetè agendum non debet necessariè esse evidens IV. 222. debet tamen ordinariè esse moraliter certum IV. 224. aliquando tamen potest sufficere dictamen probabilius, vel unicè probabile IV. 225. quomodo præhabitæ sententiæ probabili possit formari dictamen moraliter certum IV. 223. ad actu in honestum non requiritur dictamen etiam tantum probabile de in honestate ejusdem IV. 226.

Diligentia moralis in veritate indaganda, quæ, & quanta sit necessaria IV. 391. & seq.

Discursus formalis, & virtualis quid sit VII. 581. discursus formalis, vel etiam potentia discursi non datur in Deo I. 281. neque discursus virtualis propriè dictus I. 282.

Distinctio est multiplex, realis, formalis ex natu

INDEX

- rarei, virtualis, purè formalis: & hæc rationis ratiocinantis, & rationis ratiocinatae. I. 763. distinctio realis, quid sit I. 763. & 765. purè formalis quid sit I. 769. formalis ex natura rei quid sit I. 766. & quid juxta Scotistas sint res, & formalitates I. 766. distinctio virtualis, quid sit I. 767. hæc est maxima inter formales, seu rationis I. 769.
- Distinctio, quæ datur inter prædicta DEI absolute, & necessaria, est purè formalis. I. 758.
- Distinctio realis nulla datur inter Personas, & naturam Divinam I. 773. nec inadæquata I. 801. neque distinctio formalis ex natura rei, seu Scientifica I. 774. datur tamen distinctio virtualis strictè dicta I. 775. quæ non infert processum in infinitum I. 797. an ad hanc requiratur distinctio in tertio. I. 799.
- Dubium quid sit IV. 241. positivum, & negativum IV. 242. quid sit dubium probabile IV. 242. dubium juris, & facti IV. 243. speculativum, & practicum, & remotè, vel proximè practicum IV. 243. agere cum dubio practico est peccatum IV. 244. agens cum dubio an se exponat periculo peccandi IV. 283. certus de lege, & dubius de dispensatione, debet sequi tatus IV. 263. dubius, an lex existat, debet diligenter in eam inquirere IV. 264. post factam diligentiam adhuc dubius non tenetur ad tutius, seu ad legem observandam IV. 265. etiam si sit lex Divina, aut naturalis IV. 268. in dubio voti an quis teneatur ad tutius IV. 287. dubius de valore matrimonii an possit petere debitum. IV. 288.
- E.
- Ecclesia quid significet VII. 219. & 294. Ecclesia non est unus, sed plures VII. 294. est triplex, triumphans, militans, purgans VII. 294. in terris militans quomodo definitur VII. 295. quomodo dicuntur sancta. VII. 302.
- Ecclesia est regula infallibilis credendorum VII. 306. ejus definitio non est strictè verbum DEI VII. 449. & assistentia Spiritus Sancti impeditus falsitatem non facit, ut locutio semper sit verbum DEI VII. 451. unde multò minus locutio parochi, vel concionatoris, est verbum DEI VII. 458. Ecclesia non facit novas revelationes, sed tantum antiquas applicat VII. 458. Ecclesia vera semper debet esse visibilis. VII. 287. quid sit Ecclesiam esse visibilem VII. 286.
- Electio, & sors quid significant ad mentem S. Augustini. I. 692.
- Ens morale non etiam est bonum morale. V. 42. & 43.
- Ens rationis metaphysicum, physicum, & logicum quid sit VII. 162.
- Episcopum Concilii sive veri judices. VII. 350.
- Erronea persuasio an sit necessaria ad virtutem. I. 80.
- Erronea sententia, vel opinio quæ sit. IV. 294. & VII. 398.
- Essentia alia physica, alia metaphysica I. 100.
- Evidentia in attestante potest stare cum actu fidei VII. 459. non tamen ipsa, vel judicium evidens de veritate religionis est necessarium ad actum fidei VII. 461. quin imo fideles tale judicium ordinariè non habent VII. 463.
- Excommunicati non sunt membra Ecclesiae. VII. 295.
- F.
- Faciens quod est in se, DEUS non denegat gratiam: quomodo sit intelligendum VI. 58. & seq. item 67. & seq. axioma hoc non tantum est verum de neendum lapsis, sed etiam de lapsis VI. 81. quid sit facere, quod est in se VI. 80.
- Fideles etiam rudes non resolvunt suam fidem in auctoritatem Ecclesiae, sed DEI. VII. 456.
- Fides quid significet VII. 33. & seq. alia est humana, alia Divina VII. 35. item alia objectiva, alia habitualis, alia actualis. VII. 35.
- Fidei actus alius dicitur actus fidei formalis, alius actus fidei objectivæ, vel virtualis VII. 43. à quo principio producatur actus fidei objectivæ VII. 44.
- Fidei actus necessariò exigit objectum, seu motum formale VII. 38. non potest nisi sola auctoritate humana VII. 36. necessariò nimirum infallibili testimonio DEI. VII. 104. & seq. hoc autem redditum infallibile à veritate in cognoscendo, & dicendo VII. 104. & seq. & non a Deitate formaliter sumpta VII. 106. & 118. an actus fidei possit nisi simul testimonio DEI, & ratione naturali evidente VII. 673.
- Fidei Catholica, seu publica, & privata, quinam sint actus VII. 143. quo in sensu omnis actus fidei Divina, seu Theologica sit actus fidei Catholica. VII. 151.
- Fidei actus est essentialiter verus VII. 658. omnino certus VII. 660. certior quovis actu naturaliter evidente VII. 661. tam certitudine formalis, quam adhæsiva VII. 662 & 663. est liber, adeo que conjunctus cum captivazione intellectus, VII. 468. & seq. supernaturalis quoad modum, & substantiam VII. 680. & seq. quomodo obscurus VII. 464. & seq. item 713. non est necessariò discursivus VII. 581. potest tamen esse VII. 583. actus, seu affensus fidei, semel elicitus non potest prudenter repudiari VII. 524.
- Fidei actus, & quidem formalis, est adultus necessarius necessitate mediæ VII. 595. & quidem supernaturalis VII. 595. ac in re, & non tantum in voto VII. 596. unde defumat suam supernaturalitatem VII. 700.
- Fidei actus necessarius necessitate mediæ est fides explicita de DEO remuneratore supernaturali VII. 598. probabiliter tamen non est necessaria necessitate mediæ fides explicita mysterii SS. Trinitatis, aut incarnationis VII. 600.
- Fidei actus necessarius omnibus, necessitate praæcepti gravis, est fides explicita eorum, quæ in symbolo Apostolorum continentur, faltenti quoad substantiam acceptorum VII. 602. quænam censeantur spectare ad substantiam articulorum symboli VII. 603. debet insuper quivis fidelis sub gravi nōfesse quoad substantiam ea sacramenti, quæ debet fuscipere VII. 105. item præcepta decalogi, & Ecclesiæ VII. 605. quidam autem debent ratione sui statu longe plura scire VII. 606.
- Fidei actus de his mysteriis &c. debet non tantum semel eliciri VII. 607. sed singulis saltem annis debet aliquis actus fidei eliciri VII. 609. item in initio, & fine vita moralis VII. 610. non tamen in instanti physicè primo, vel ultimo vita VII. 611. debet etiam sæpius eliciri actus fidei per accidentem VII. 612.
- Fides habitualis, seu habitus fidei, necessariò requiritur ad servandam diu legem naturæ VI. 128. hic habitus est infusus, & supernaturalis quoad substantiam VII. 678. non infunditur ante gratiam VII. 701. manet tamen sine gratia VII. 703. an maneat ex natura sua in peccatore, an tantum ex ordinatione Divina. VII. 704. & 707.
- Fidei habitus datur in quovis puro homine viatore semel iustificato, & manet, donec per peccatum infidelitatis expellatur VII. 711. non fuit in Christo, nec amplius est in Beatis VII. 713. nec in damnatis VII. 714. attamen datur in ani-

INDEX

mabus purgantibus VII. 715. fuit etiam in Angelis adhuc viatoribus. VII. 714.

Fidei objectum formale increatum est comple-xum ex veritate Divina in cognoscendo, & di-cendo VII. 104. objectum autem formale crea-tum est revelatio DEI externa, & passiva VII. 130. interna autem, & activa, non est objectum formale fidei VII. 130.

Fidei objectum materiale est omne revelatum: at necdum revelatum nondum est objectum ma-teriale fidei proximum VII. 531. sunt autem objectum materiale fidei, non tantum revelata explicite, sed etiam revelata implicite VII. 532. quænam dicuntur implicite revelata VII. 532. conclusio objectiva, deducta ex duabus præmis-sis de fide, ut plurimum est de fide VII. 545. item conclusio objectiva, deducta ex majore uni-versali revelata, & minore particulari na-turaliter evidente, ut plurimum est de fide VII. 549. at conclusio objectiva, deducta ex majore uni-versali naturaliter nota, & minore particu-lari revelata, non est semper de fide VII. 554. pa-riter conclusio objectiva, deducta ex una præmis-sa de fide, & altera tantum probabili, non est de fide VII. 557. quæ intelligenda sunt de conclusionibus syllogismorum categoricorum VII. 548. quid dicendum de syllogismis hypo-theticis VII. 558.

Fidei præceptum positivum, seu præceptum po-sitivè confidendi exterius fidem, per se obligat aliquoties VII. 637. & præsertim tunc, quando alia honor auctoris fidei, DEI, aut Christi, pe-rilicitaretur, aut minueretur: vel si perilicitar-etur ipsa fides hominis VII. 638. variis casis hu-c spectantes VII. 639. & seq. licitum tamen est fidelibus tempore persecutio fugere VII. 641. quandoque etiam licet fidem occultare VII. 642. quinam modi occultandi fidem sint licti VII. 643. & seq. an etiam ingressus in tem-pla hæreticorum VII. 646. ad hoc, ut quis te-neatur fidem profiteri, debet interrogari in parti-culari, & in odiu m fidei: aut taciturnitas debet esse indicium negatae fidei VII. 647. præ-ceptum positivum Ecclesiasticum profitendi exterius fidem, etiam in variis casibus obligat. VII. 648.

Fidei præceptum negativum, seu præceptum non negandi exterius fidem, obligat pro semper VII. 635. ut etiam præceptum non simulandi fal-sam religionem VII. 636. an certe quædam a-tiones sint negatio vere, aut simulatio falsæ religio-nis VII. 650. & seq. item an uestes &c. VII. 656.

Finis quid sit III. 3. quid finis cui, finis qui, finis quo III. 4. finis qui est ultimus, & non ultimus III. 5. ultimus alius est positivè, seu sim-pliciter ultimus, alius negativè tantum ultimus. III. 6.

Finis positivè ultimus creaturæ rationalis est DE-UIS III. 7. ista tamen non in omnibus suis actio-nibus moralibus illum intendit III. 8. habere se pro fine cui utilitatis respectu DEI, vel ipsum amare ut bonum sibi amanti, non est inordina-tum III. 12. & seq.

Forma expellens alteram quænam sit. V. 292.

Formosus Papa à Stephano VII. injuste post mortem damnatus VII. 441.

Formularium clericis in Gallia quale ab Alexan-dro VII. præscriptum. VI. 227.

Fornicationem DEIUS non potest facere licitam. VII. 61.

Furtum non potest reddi licitum VII. 61.

Futurito alia est extrinseca, seu causalis: alia in-trinseca, seu formalis I. 338. eaque probatur ex S. Thoma I. 339.

Futurum quomodo distinguitur à possibili I. 350.

item futurum certum à dubio, vel casuali I. 310. quomodo aliquid sit futurum respectu DEI I. 353. absolute futura cognoscuntur, seu præ-identur à DEO ab aeterno I. 352. & quidem in seipsis I. 354. non autem strictè loquendo vi-dentur ut ab aeterno coëxistentia aeternitati DEI I. 374. & seq.

Futurum conditionatum quomodo præsupponat suas causas, etiam decretum DEI I. 433. & hoc non merè possibile I. 434. quomodo tale fu-turum transeat à statu possibilis ad statum futuritionis I. 434.

G.

Gallia an acceptaverit constitutionem: Uni-genitus: VI. 256. & seq. Galia paulo anti-qui quid censuerit de Romani Pontificis an-ctoritate, & infallibilitate VII. 345. & 356. item 366. & 373. rursum 409.

Generatio in Divinis cur potius sit processio Filii, quām processio Spiritus S. variae Doctorum sententiae I. 745. differentia autem primaria videtur esse, quod Filius procedat in similitudinem naturæ ut fœcundæ I. 749. an Spiritus S. si non procederet à Filio, esset ab hoc distinctus I. 757.

Gratia quid grammaticaliter significet VI. 4. gra-tia, prout accipitur pro dono gratuito, alia est naturalis VI. 5. alia supernaturalis VI. 6. & su-pernaturalis alia est increata, alia creata VI. 7. gratia creata est alia gratis data, alia gratia faciens VI. 8. quænam sint gratiae gratis data. VI. 9.

Gratia gratum faciens est habitualis, & actualis VI. 10. & alia gratia DEI, alia gratia Christi. VI. 11.

Gratia actualis est gratia sanitatis, & medicinalis VI. 12. item excitans, adjuvans, præveniens, comitans, subsequens, operans, cooperans, sufficiens, efficax, gratia sive auxilium, sine quo non, & auxilium quo VI. 13.

Gratia actualis interna excitans, aut præveniens, consistit in illustrationibus intellectus, & affe-tionibus voluntatis VI. 16. quomodo DEUS eas faciat in nobis sine nobis VI. 18. an gratia excitans necessariò etiam sit actus voluntatis, & non tantum actus intellectus. VI. 55. & seq.

Gratia actualis excitans non influit physicè in actus salutares, seu meritorios VI. 27. sed mo-raliter, & quomodo VI. 35. datur tamen alia gratia physicè influens VI. 37.

Gratia pro gratia quænam dicatur VI. 37.

Gratia non est necessaria ad vitandum quocunque peccatum VI. 83. neque ad quilibet actum naturaliter honestum VI. 84. est tamen necessaria ad servandam diu legem naturæ VI. 126. gratia supernaturalis est simpliciter necessaria ad omnem actum supernaturalem, etiam ad ini-citium fidei. VI. 40.

Gratia sufficiens, & purè sufficiens quid sint VI. 181. & 182. datur gratia sufficiens VI. 183. eaque probatur etiam ex S. Augustino VI. 186. non stat in motibus bonis debilioribus, quām sint motus concupiscentia VI. 202.

Gratia justificans, seu sanctificans, aut justificatio ipsa, quomodo explicetur à Catholicis VI. 262. errores Lutheri circa gratiam istam, aut justifi-cationem VI. 261. gratia sanctificans est quasi natura in ordine superno VI. 263. est partici-patio Divinæ naturæ, & quomodo VI. 264. est accidens VI. 265. inhærens, seu permanens VI. 265. & hinc dicitur habitualis VI. 265. di-stinguitur realiter ab habitu charitatis. VI. 266. est necessaria ad servandam diu legem naturæ VI. 128.

Gra-

INDEX

Gratia sacrificans quomodo expellat peccatum
V. 262. opponitur physice peccato gravi VI.
279. non tamen metaphysice. VI. 281.

H.

Habitus unde specificentur VII. 3. qui sunt infusi, quinam acquisiti: qui per se, qui per accidentis infusi VII. 21. & differunt inter eos notabile VII. 22. an habitus, & qualis relinquatur ab actibus supernaturis VII. 45. & seq. an datur in DEO I. 279.

Hæreses plures à Romanis Pontificibus extra Concilium damnatae VII. 355. autores hæresum quales fuerint VII. 263. hæresis interior, vel occulta non tollit jurisdictionem VII. 305. & 437. Hæretici non sunt membra Ecclesiae VII. 295.

Honestas, vel in honestas, alia radicalis, alia formalis IV. 179. radicalis in quo sensu dici possit formalis IV. 181. an aliquando dependeat ab opinionibus humanis IV. 338.

Honorius I. Papa non fuit Monothelita. VII. 388. & seq.

Hæstia particularis non est de fide credenda consecrata VII. 430.

Hypothesis quid sit I. 731. dantur tres in DEO I. 731. & VII. 205.

I.

Jansenius Cornelius Yprensis quis fuerit VI. 221. eius propositiones damnatae VI. 223. continentur aperte in eius Augustino VI. 224. & seq. qualis liber hic sit VI. 221. & seq. ex iis propositionibus quarta damnata est, non tantum copulativè, sed quodiibet ejus membrum I. 420. Janßenii submissio erga Pontificem VII. 357. systema Janßenianum duarum delectationum quale sit VI. 237. nullo modo est conforme S. Augustino VI. 241. sed accedit ad systema Calvinii VI. 249.

Identitas realis quid sit I. 764. datur duplex, una capax discrepantiae in tertio, altera hujus in capax I. 720. & 771.

Idolatria initium VII. 247.

Jejunium, ratione vigilæ, & quadragesimæ, seu ex duplice titulo præceptum, violare, an sit peccatum specie diversum à violatione alterius jejuniū, uno tantum titulo præcepti V. 167.

Ignorantia quid sit IV. 53. alia est privationis, alia pravæ dispositionis IV. 53. facti, & juris IV. 54. vincibilis, & invincibilis IV. 54. vincibilis alia crassa, vel lata, alia affectata IV. 54. ignorantia vincibilis non tollit voluntarium IV. 55. at verò ignorantia invincibilis tollit voluntarium IV. 56. cuiuscunq; sit juris, vel facti IV. 57. & S. Augustinus contrarium minime docuit IV. 68. & seq. datur etiam ignorantia invincibilis juris natura IV. 61. at verò non datur ignorantia DEI, quando peccatur V. 18.

Ignorantia mysteriorum SS. Trinitatis, & incarnationis, an redditum incapacem absolutionis sacramentalis VII. 624. & seq.

Illustratio Spiritus S. an sit motivum fidei VII. 165. regulariter non habetur illustratio Divina discernibilis, se habens ut quod VII. 502. nec sunt necessaria talia discernicula VII. 504. illustratio Divina non est semper locutio DEI VII. 495. & seq. & illustratio prærequisita ad actum fidei non debet habere rationem locutionis Divinæ VII. 518.

Imaginaria spatio an etiam occupet DEI S. 156. Imago datur triplicis generis, & qualis imago DEI sithomo V. 293.

Immensitas DEI non est extensa I. 129. nec est localis I. 155.

Impossibilia quomodo cognoscantur I. 287. Incestus in diversis gradibus an differant specie V. 174.

Indifferens actus in hoc sensu, quod sit medius inter peccatum, & meritum supernaturale, certò datur IV. 188. datur etiam actus indifferens in specie, hoc est, qui ex specie sua, nec sit naturaliter honestus, nec peccaminosus IV. 189. per accidentem etiam est possibilis actus indifferens in individuo IV. 190. imò etiam per se IV. 191. actus indifferens in individuo non videtur necessariò esse imperfectione moralis IV. 211. & seq.

Infinitum implicat in causis successivis I. 69. an detur in mente DEI. I. 133.

Innocens non potest à DEO damnari ad poenas aeternas V. 100. imò nec istis cruciari. V. 100.

Innocentius XII. quid statuerit in causa Janßenii. VI. 229.

Intellectus creatus non habet proportionem naturalem, etiam tantum partialem, ad visionem intuitivam DEI. I. 253. intellectus perfectior cum æquali lumine gloriae non potest elicere visionem perfectiorem, quam intellectus minus perfectus I. 263. sicut etiam docti per se non elicunt meliores actus fidei, quam indocti. I. 267.

Juramentum DEI non facit rem magis credibilem, quam simplex ejus assertio VII. 54.

Jus naturale an sit dispensabile à DEO VII. 61.

Justitia originalis quid sit. V. 290.

L.

Labor servilis, pluribus imperatus die festo pro brevi tempore, an sit peccatum mortale V. 132. Lex an aliqua sit aeterna V. 11. ex quibus signis dignoscendum, an lex graviter, an leviter obliget V. 91. & seq. quomodo lex constituit actionem præceptam in materia necessaria virtutis V. 175. & seq. lex Divina an constituit actionem primum proximum liberum creaturæ I. 572.

Libellatici quinam fuerint dicti. VII. 655.

Libertas est triplex, à necessitate, à peccato, à miseria, seu libertas naturæ, gratiæ, & gloriæ IV. 75. libertas naturæ alia est à coactione, alia à necessitate, seu libertas indifferentiæ IV. 76. libertas indifferentiæ quid sit IV. 77. datur libertas indifferentiæ in homine IV. 95. eaque recte probatur à philosophis ex iudicio indifferente, & propositis peccatis, ac premiis IV. 96. unde non potest DEUS universaliter negare suum concursum habentibus iudicium indifferens IV. 106. neque bruta veris peccatis, aut minis, nec vera laude, ob suas actiones afficiuntur IV. 107.

Libertas in actu primo quid sit I. 573. quænam sint ejus constitutiva I. 577. non omnia respiquantur essentialiter ab actu extrinsecè libero I. 574. & diversimodè se habent ad eum actum I. 575. libertas in actu primo non necessariò exigit potestatem physice proximam, sed tantum, vel physice, vel moraliter proximam I. 575.

Libertas moralis in quo sensu requiratur ad peccatum grave. VI. 143.

Libertas non est intrinseca actu libero IV. 127.

Liberum arbitrium ad diligendum DEUM an per peccatum fuerit perditum VI. 111. liberum arbitrium sanum quid sit ex S. Augustino VI. 46. & seq. item 107. ac seq.

Loci Theologici quinam sint. VII. 306.

Loquens dicit exercitè, se loqui, & esse sapientem, ac veracem VII. 159.

Lumen gloriae quid sit I. 244. datur in Beatis I. 245. est necessarium ad visionem DEI, non tamen mea

I N D E X

men indispensabiliter l. 246. non producit se solo visionem DEI, sed intellectus quoque concurrat. I. 247.

M.

Machometismi turpitudo Vll. 249.
Malum simpliciter quid sit in sensu restricto
S. Thomae V. 47. malum quomodo indirecte,
& per accidens possit praecipi a DEO Vll. 73.
malum tantum in genere cognitum an refundat
malitiam mortalem in actu V. 121. & seq.

Medium ad aliud quid sit. V. 46.

Membrum Ecclesiae non tantum sunt praedestinati,
& justi, sed etiam peccatores Vll. 296.

Mendacium DEIUS non potest facere licitum Vll.
61. an tamen possit aliquando indirecte, &
per accidens illud praecipere V. 10. Scripturæ
apparenter approbantes mendacium, vel decep-
tionem, ritè exponuntur Vll. 63. & seq.

Meritum communius dicitur de actu bono Vl.
297. quid si meritum supernaturale Vl. 298.
quomodo distinguatur a satisfactione, satisfa-
ctione, & impetratio Vl. 308. datur meritum
propriæ dictum hominis erga DEIUM Vl. 300.
nec præjudicat meritum Christi Vl. 306. meri-
tum præmii supernaturalis debet esse intrinsecè
supernaturale Vl. 299. an exigat plenam liber-
tatem V. 113.

Meritum aliud est de condigno, aliud de congruo
Vl. 309. prius dicitur etiam meritum simpliciter
tale, alterum secundum quid Vl. 309. meri-
tum de condigno debet esse æquale præmio
Vl. 309. constituitur etiam suo modo ex digni-
tate præmiantis Vl. 309. & seq. quid ulterius
requiratur ad meritum de condigno Vl. 321.
meritum de congruo non debet esse æquale
præmio Vl. 311.

Meritum impletorium, & compensativum quid
sunt Vl. 313. item meritum late, stricte, & strictissime dictum Vl. 327. ad meritum late di-
ctum non requiritur promissio, vel ordinatio
DEI Vl. 328. ad meritum stricte dictum requiri-
tur ordinatio Vl. 328. ad meritum autem
strictissime dictum requiritur ordinatio, & pro-
missio DEI Vl. 329. an requiratur etiam accep-
tatio promissionis Vl. 334.

Meritum primæ gratie fanticantis non potest
esse de condigno, sed tantum de congruo. Vl.
316.

Meritum vitæ æternæ non tantum sunt actus chari-
tatis: sed etiam actus aliarum virtutum, in sta-
tu gratiae elicti Vl. 319. etiam si non sunt impe-
rat à charitate Vl. 321.

Meritum an etiam possit esse opus materialiter
malum. Vll. 75.

Merita quomodo præmet DEIUS, & quomodo
intelligendum axioma: DEIUS punit infra con-
dignum, & præmet ultrà condignum. Vl. 312.

Metus quid sit Vl. 42. quis gravis, vel cadens in
constantem virum, probabilis, & justus, respe-
ctivè gravis, absolutè levis Vl. 42. quando ex-
culerit ab observatione legis, quando non Vl. 49.
Metus causat simpliciter voluntarium Vl. 44. &
qui causat voluntarium, non causat formaliter,
sed tantum materialiter involuntarium secun-
dum quid Vl. 45. & neque hoc semper causat.
Vl. 45.

Miraculum detur patrum naturæ quid sit Vl. 294.
Miracula vera quomodo discernantur a falsis Vll.
100. non sunt stricte dictum verbum DEI Vll.
450. sed sunt motivum credibilitatis Vll. 236.
DEIUS non potest patrare vera miracula in con-
testationem falsæ doctrinæ Vll. 89. inquit neque
potest permittere, ut quis alius abutatur pot-
estate faciendi miracula ad confirmationem fal-

satis. Vll. 92. saltem si nemo prudenter suspi-
cari posset illum abusum Vll. 93. miracula gen-
tilium qualia fuerint Vll. 100. & 247. item ha-
ticorum Vll. 91. & 269.

Morale quid sit Vl. 174. quid sit actus moralis Vl.
174. regula moralitatis est lex æterna DEI Vl.
176. nec potest esse natura rationalis. Vl. 178.
& V. 16. & seq.

Motivum actus fidei, & applicatio ejusdem, quo-
modo differant Vll. 155. & 156.

Motivum an detur respectu DEI. I. 315.

N.

Naaman post conversionem suam non adora-
vit idolum. Vll. 653.

Natura, ejusque status multiplex à Theologis con-
sideratur Vl. 153. & ill. 24. & seq. status na-
turae puræ nunquam quidem extitit, possibilis
tamen fuit Vl. 6. & ill. 27. natura pura quomodo
habuisset potestatem moralem feruandi totam
legem Vl. 171. & seq. natura lapsa non est de-
bilior natura pura Vl. 155. quia naturalia man-
serunt integra Vl. 155. tamen natura lapsa est
vulnerata in naturalibus Vl. 170.

Necessitas quid sit I. 340. alia est antecedens, alia
est consequens, seu consequentia I. 341.

Necessitas moralis est divisibilis I. 642. & seq. Vl.
141. adeoque per partes vincibilis Vl. 141. &
I. 642.

Necessitas metaphysica vaga in cumulo auxilio-
rum non datur I. 641.

Notæ veræ Ecclesiae quænam sint. Vll. 271.

Notio in Divinis quid sit I. 723. dantur quinque
I. 723.

Nuptiæ non sunt illicitæ. V. 300.

O.

Obedientia formalis actus quisnam sit Vl. 184.
obedientia erga DEIUM, & hominem, an
diferat specie. V. 170. & seq.

Obdurate peccatoris quomodo sit à DEO. V.
54.

Objectum habitus, aut virtutis est multiplex, ma-
teriale, formale, formale quod, formale quo
Vll. 4. objectum attributionis, & attributum,
& quidem attributum intrinsecum, & extrin-
secum Vll. 32. quomodo differant objectum
formale quod, & formale quo Vll. 11.

Objectum formale movet, vel per convenientiam,
vel per non convenientiam, vel per contrarieta-
tem Vll. 14. objectum quando dicatur neu-
trum Vll. 49.

Objectum virtutis Theologicae quodnam sit Vll.
5. & 137.

Omissio pura non potest esse intrinsecè libera Vl.
109. potest tamen dari pura omissio extrinsecè
libera Vl. 110. quomodo ob eam possit dari
remorsus conscientia Vl. 114. an motivum
quodlibet, ratione folius coexistenter intentio-
nalis, jam possit dici motivum puræ omissionis
libera Vl. 121. vel ad eam movere Vl. 122.
aut etiam specificam suam malitiam tribuere.
Vl. 123.

Omnipotentia Divina an connectatur cum possi-
bilibus I. 326. ejus applicatio formalis ad concur-
rendum cum creatura stat, primò in ipsa omni-
potentia exigente concurre, secundò in actu
primo proximo creato, exigente concursum
omnipotentia, tertio in negatione omnis impe-
dimenti I. 582. DEIUS non subiicit nobis suam
omnipotentiam. V. 78.

Otiosum verbum quodnam sit. Vl. 1205.

P. Papæ

I N D E X

P.

Papa an dicendus sit princeps sacerdotum, vel universalis Papa VII. 343. alii tituli eidem attribui soliti. VII. 327.

Papa quicunque pro tempore legitimè electus, & ab Ecclesia acceptatus e. g. nunc SS. Dominus Clemens XII. est de fide credendus verus Summus Pontifex, & Vicarius Christi VII. 422. quando Pontifex censendus sit indubitò legitimus VII. 381. & quando ab Ecclesia acceptatus VII. 381.

Papa non habet potestatem ab Ecclesia VII. 349. & 415. nec debet se submittere definitionibus Conciliorum VII. 327. quæ non habent vim ante ipsius approbationem VII. 325. sed ipse est supra Concilium Generale VII. 409. potest tamen Papa dubius à Concilio declarari, non esse legitimus VII. 325. & si in hæresi contumax esset, eo ipso excederet officio suo. VII. 325.

Papa quando loquatur ex cathedra VII. 352. si ex cathedra loquitur, est infallibilis etiam extra Concilium VII. 352. in modo etiam ante tacitum consensum Ecclesiæ extra Concilium VII. 374. in modo etiam, si DEUS permetteret, ut sine prævio consilio aliquid definiret VII. 381. solet autem in ordine ad suas definitiones accuratissimam diligentiam adhibere VII. 417. & sic etiam diligissimè liber reflexionum Quesnelli per ipsum Pontificem, & alios examinatus est. VI. 255.

Papa est infallibilis in damnatione, seu censura propositionum, si quas condemnat VI. 234. & VII. 399. non tamen propterea omnis propositione ab eo damnata est hæretica VII. 400. an saltem omnium condemnata sit falsa. VII. 401.

Papa an etiam est infallibilis in quæstionibus factis VI. 232. & seq. & VII. 393. errores variis Pontificibus imputati refelluntur. VII. 383. & seq.

Peccatum latissimè sumptum quid sit V. 2. est triplex, naturæ, artis, & moris V. 2. peccatum moris, sive propriæ dictum, & quidem actuale, quonodo definitur V. 3. peccatum est commissionis, & omissionis, spirituale, & carnale V. 4. cordis, oris, & operis, ex ignorantia, fragilitate, & malitia, per excessum, & defecum, contra DEUM, proximum, & seipsum. V. 5.

Peccatum omissionis puræ liberae, seu ejus malitia formalis, stat in pura negatione. V. 25.

Peccatum commissionis, seu malitia formalis ipsius, stat in ipso actu libero legi opposito V. 27. unde potest dici, malitiam hanc stare in privatione logica, sed non in physica V. 35. nec in pura omissione libera, quæ debeat præcedere omnem actum malum V. 38. neque vox: nihil: apud SS. Patres semper significat puram negationem physicam. V. 33. & 34.

Peccatum quomodo dicatur sine lege fuisse mortuum. V. 297.

Peccatum unum est gravius alio V. 84. non omnia peccata reproborum, aut infidelium sunt mortalia V. 85. nec omnia peccata electorum sunt venialia V. 85. an possibile sit peccatum essentialiter impunibile. V. 9.

Peccata quæ differant specie, & in quo stet eorum differentia specifica V. 146. ex quibus indicis ea differentia colligatur. V. 156. & seq.

Peccata quænam moraliter in ordine ad confessionem differant numero. V. 182. & seq.

Peccata quænam ex genere suo dicantur mortalia, quænam venialia. V. 93.

Peccatum mortale quomodo definitur V. 86. requiritur ad hoc plena libertas V. 87. quanta

cognitio, aut deliberatio ad plenam libertatem requiratur V. 87. & seq. peccatum ex genere suo mortale quomodo possit fieri veniale, & vicissim veniale fieri mortale V. 110. semideliberatio, quæ ex mortali facit veniale, in quo stet V. 117. & seq. item 123. quare potius mortale fiat veniale ob semideliberationem, quam ob aliam difficultatem V. 123. & seq.

Peccata quæ non admittant parvitatem materiæ V. 142. unde alias parvitas materiæ in ordine ad peccata sit desumenda. V. 140.

Peccatum veniale quid sit V. 106. aliud est veniale ex objecto, aliud ex parvitate materiæ, aliud ex defectu libertatis V. 109. an sit peccatum simpliciter tale V. 8. an sit transgressio legis simpliciter talis V. 106. & seq. an sit offensa DEI V. 111. & IX. 343. ac seq. an in inferno æternum puniatur V. 101. an sit majus malum, quam pena inferni V. 99. an multa venialia adæquunt unum mortale V. 112. an peccatum veniale per accidens factum mortale debeat exponi in confessione etiam quoad malitiam veniale V. 129. an periculum lapsus mortalis, ortum ex frequentatione peccatorum venialium, sit sub gravi vitandum V. 137. & seq. an propositum committendi omnia venialia sit peccatum mortale. V. 136.

Peccatum habituale quid sit V. 232. in quo consistat V. 234. quomodo maculet hominem V. 234. & 235. non est habitus vitiosus V. 236 nec morbida qualitas V. 237. nec privatio gratiae sanctificantis V. 238. nec reatus pena V. 239. quomodo sit macula animæ intrinseca. V. 253. ejus moralis perseverantia an odio habeat à DEO V. 254. an maneret destruccióne peccatore V. 252.

Peccatum originale quid sit V. 265. errores hæreticorum circa peccatum originale V. 283. non tantum ejus pena, sed etiam ipsum peccatum est nostrum V. 266. & seq. quomodo hoc insit posteris Adami V. 268. & seq. naturalis descendens ab Adamo non constituit peccatum originale V. 269. alligatio nostrarum voluntatum ad voluntatem Adami facit, ut istius peccatum sit moraliter nostrum V. 271. estque peccatum aliquid inter DEUM, & Adamum V. 272. & seq. idque probatur ratione V. 276. fuit etiam hæc alligatio nobis optabilis. V. 280. & 289.

Peccatum originale, an potuisse esse veniale V. 342. non est idem, peccatum originale committere, & contrahere V. 305. quando à posteris Adami committatur V. 299. quando contrahatur V. 305. propagatur non physicè, sed moraliter V. 281. & 282. ejus debitum proximum, & remotum quid sint V. 305. & 306. omnes posteri Adami excepta B. Virgine contraxerunt peccatum originale. V. 284. Peccatum respectu nostri originale, at respectu primorum parentum actuale, quale fuerit V. 339. & seq. est in nobis majus quovis veniali. V. 304.

Peccati originalis pena quænam sint V. 345. præsertim quæ sint parvulorum in originali peccato mortuorum V. 347. an patientur aliquam penam sensus, vel saltem tristitiam V. 348. & seq. ubi habitatur sint post extremum diem judicii V. 350. quæ pena esset mortui pueri cum peccato veniali, & originali. VII. 634.

Peccatum philosophicum quid sit V. 14. quo in sensu damnata sit propositio agens de peccato philosophico V. 14. & 20. peccatum hoc non est possibile V. 15. nec metaphysicè V. 19.

Pelagius quis fuerit I. 415. quæ ejus hæreses I. 415. & VI. 38. qui errores Semipelagianorum VI. 39. Pelagius non admisit, gratiam interior.

C

I N D E X

- teriorem esse necessariam ad actum meritorium, sed tantum exteriorem legis, atque doctrinæ. I. 422.
- Perfectio simpliciter simplex, simpliciter talis, & mixta, quid sint. I. 122. quænam perfectio in proprio sensu DEO convenient, quæ non. I. 274. & seq.
- Perseverantia donum quid sit. VI. 195.
- Persona quid sit I. 730. & quomodo differat à supposito I. 730. in DEO dantur tres personæ. I. 730.
- Personalitates Divinæ sunt infinita perfectio essentia Divinæ, sed non sunt perfectiones virtualiter ab ea distinctæ I. 810. & 821. & 826. quomodo ut inter se distinctæ adorentur. I. 818.
- S. Petrus quomodo fuerit reprehensibilis, & à S. Paulo reprehensus VII. 383.
- Petrus, & petra, in qua significazione sint à Christo accepta. VII. 360. & seq.
- Philosophicus quid sit VII. 176. purus nunquam est traditus VII. 248. an sit evidenter falsus. VII. 484.
- Pia affectio quid sit VII. 526. alia est actualis, alia habitualis VII. 526. actualis est necessaria ad actum fidei VII. 526. est supernaturalis VII. 688. non potest elici ex motivo in honesto, quamvis forte ex eo possit imperari VII. 530. iudicium ad eam proximè dirigens est supernaturale VII. 685. apprehensiones tamen ad hoc iudicium præviæ non debent esse supernaturales. VII. 686.
- Pisanum Concilium quid decreverit circa Papam, & quanti sit aſſumandum VII. 336.
- Potibile non est aliquid per statum, sed per ampliationem, vel alienationem I. 329. non tamen realiter distinguitur ab actualiter existenti I. 436. an omnipotentia DEI connectatur cum possibilibus. I. 326.
- Possibilitas alia est intrinseca, alia extrinseca. I. 319.
- Potentia metaphysica, vel logica intelligendi, seu actus primus metaphysicus, vel logicus intelligendi, datur in DEO. I. 278.
- Prædefinitio Thomistica, seu decretum absolutè prædeterminans non datur. I. 657.
- Prædefinitio Scotistica, seu decretum condeterminans quale sit I. 658. non datur I. 660.
- Prædefinitio moralis qualis sit I. 665. non datur. I. 666.
- Prædefinitio aliqua debet admitti I. 667. & admittenda est prædefinitio subsequens scientiam medianam. I. 667.
- Prædestination quid sit I. 633. an aliqui salvantur sine prædestinatione formalis I. 637. prædestination ad gloriam ut coronam sit ante merita absolvè prævisa I. 684. prædestination saltem ordinaria est alligata certis mediis. I. 650.
- Prædeterminatio physica quid sit I. 443. quænam illi prædicata ab assertoribus eius tribuantur I. 444. non debet admitti I. 446. præsertim in ordine ad materiale peccati I. 451. non tamen debet, nec potest dici damnata à Tridentino. I. 471.
- Prædeterminatio physica an se teneat ex parte aetatis primi I. 444. & 453. an sit à nobis obtinibilis, vel impedibilis I. 455. & seq. an inter eam, & actum detur mutua naturæ prioritas I. 457. an prædeterminatio detur non tantum ad aetatum, sed etiam ad modum, seu libertatem ejusdem I. 459. an necessitas ejus tantum in sensu composito non obſit libertati I. 460. an prædeterminatio non obſit libertati; quia non tollit iudicium indifferens I. 461. an sit præcisa inter unam, & alteram formalitatem aetatis. I. 463.
- Prædeterminatio subsequens scientiam medium, an tolleret libertatem. I. 678. & seq.
- Prædicata Divina sunt varia, & inter se differen-
tia. I. 99.
- Prædicata absolutè contradictoria quæ sint I. 776. prædicata conditionatè contradictoria quæ sint I. 777. an ad hoc, ut dentur contradic-
toria in Divinis, necesse sit aliquid negari de
essentia Divina. I. 788.
- Præmium aliud est intrinsecum, aliud extrin-
secum. VI. 326.
- Præscientia DEI strictè dicta, & latius dicta I. 394. & seq. quomodo non obſit libertati I. 356. quomodo sit impedibilius. I. 356.
- Prævatio alia est physica, alia logica, & quid sint. V. 23.
- Probabilis sententia quæ sit IV. 296. alia est in-
trinsecè, alia extrinsecè probabilis IV. 299. non quilibet auctor facit sententiam extrinsecè pro-
babilem IV. 299. quid ad extrinsecam probabi-
litatem requiratur IV. 300. alia sententia est
magis, alia minus probabilis, alia certò pro-
babilis, alia probabilitè, aut tenuiter probabi-
lis: alia objectivè, alia subjectivè probabilis
IV. 301. alia speculativè, alia practicè probabi-
lis. IV. 302.
- Probabilem sententiam licet sequi, si sit magis
probabilis, quamvis minus tuta IV. 304. etiam
inter duas sententias æquè probabiles licet sequi
minus tutam IV. 316. SS. Patres non sunt huic
assertioni oppositi, vel de hac controverſia no-
augit IV. 323. & seq. neque etiam ex antiquis
auctoribus probabilem oppositum IV. 330. an ut
qui possit sequi sententiam probabilem, debeat
judicare, eam esse absolutè veram. IV. 344.
- Probabilem sententiam non licet sequi, si sit nota-
biliter, & clare minus probabilis, ac minus tuta
IV. 358. notabiliter major probabilitas in af-
firmatione moralis est aliqua saltem latius dicta
certitudo moralis IV. 361. quid circa senten-
tias probabiles fenserint antiqui IV. 367. an ex
eo, quod diu tradita fuerit sententia docen-
tium usum sententia minus probabilis, inferatur
Ecclæsiā errasse, si ea sententia falsa esset
IV. 368. an Summi Pontifices in præceptis suis sint
opinionibus minus probabilibus IV. 370. an lex
notabiliter probabilis existens dicenda sit du-
bia IV. 372. an libertas hominis sit in possibili-
ne adversus legem notabiliter probabilis ex-
istens IV. 375. an subditus tenetur obediere
superiori juxta sententiam minus probabilem
præcipienti IV. 379. an sequens sententiam mi-
nus probabilem prudenter agat IV. 384. an
quis possit judicare, eam esse absolute veram
IV. 387. saltem ex motivo obedientia, aut
charitatis IV. 388. an sententia negans licitum
usum sententia notabiliter minus probabilis sit
rigida IV. 389. qualem habeat auctoritatem
IV. 347. & seq. item 353. sententia afferens
licitum usum opinionis minus probabilis an sit
æquè probabilis, ac sententia afferens tantum
licitum usum opinionis æquè probabilis IV.
398. Iudex debet sequi in iudicando sententiam
probabiliorum IV. 403. non autem advocatus
in causa defendenda IV. 403. Minister sacra-
mentorum in iis, quæ spectant ad valorem, de-
bet sequi probabiliorum IV. 404. difficultates
aliquæ ex matrimonio objectæ complanantur
IV. 405. Medicus quoque, si potest, deberet ad-
hibere medicinam probabiliorum. IV. 406.
- Proceſſiones in Divinis dantur duæ totales ad in-
tra, veræ, & reales I. 721. nempe per intelle-
ctum, & voluntatem. I. 721.
- Promulgatio legis est duplex, & qualis. IV.
279.
- Propositiones necessariae de creatis sunt condi-
tiones I. 46. propositionum indifferentia alia est
extrinseca, alia intrinseca, & quomodo
deter-

I N D E X

determinetur. I. 372. & seq.
Propositiones aliquæ in scholis nostris prohibitæ,
& à nobis quoque rejectæ I. 605.
providentia quid sit, & in quo actu consistat I.
608. datur in DEO I. 609. est universalis, &
particularis I. 286. physica, moralis, superna-
turalis, communis, seu sufficientia, peculiaris,
seu efficacia: providentia salvandorum, seu
prædestinatio: & reproborum, seu reproba-
tio I. 610. providentia semper assequitur finem
suum universalem, non tamen semper particu-
larem I. 611. nec tamen eam creatura potest
vincere. I. 612.

Q.

Quæstio quænam sit juris, quænam facti, &
pearum diversitas VI. 232. item VII. 393.
quænam facti formati, seu dogmatici, quænam
facti informis, seu non dogmatici. VII. 393. &
seq.

Quæstio Paschafius quis fuerit. VI. 254. & 258.
damnatarum ejus propositionum brevis expo-
sitione. VI. 259.

Quia: an semper denotet causam respectu actus
intellectus. VII. 131. & 132.

R.

Ratio humana non potest sufficienter applicare
verbū DEI, seu revelationem Divinam.
VII. 177.

Reatus peccati, & reatus culpi, an inter se distin-
guantur. V. 241. & seq.

Redemptio est duplex, præservativa, & reparati-
va V. 307. præservativa est nobilior, & ite-
rum dividitur in duas V. 308. eadem adstruitur
a S. Augustino. IX. 406.

Relatio quid sit I. 722. datur in Divinis quatuor
reales. I. 722.

Religio quid sit VII. 218. datur aliqua vera reli-
gio in mundo VII. 220. & 257. nec sufficit tan-
tum credere existentiam DEI &c. VII. 223. quo
ordine probetur, Deum revelasse religionem.
VII. 175.

Religionum, seu sectarum varia nomina, & spe-
cies VII. 176. non licet pro libitu quamvis reli-
gionem, etiam Christianam amplecti VII. 258.
nec etiam illam, quæ tantum est probabiliter
vera VII. 261. & 507. opinio probabilis de re-
ligione Catholica ad quid obliget. VII. 506.

Religio vera debet esse ab aliis discernibilis VII.
224. & quidem per signa externa. VII.
225.

Religio Christiana præ omnibus aliis est eviden-
ter credibilis VII. 226. & credenda VII. 251.
ex Christianis verè religionibus sola Romano-
Catholica est evidenter credibilis VII. 262.
& hæc sola est verè Catholica. VII. 265. & 276.

Reprobatio alia est radicalis, alia formalis, alia
positiva, alia negativa I. 699. datur reprobatio
positiva I. 700. negativæ reprobationis nulla
est causa ex parte hominum. I. 701.

Reprobatio positiva repugnat ante peccata abso-
lutæ prævisa I. 702. effectus reprobationis qui
sunt I. 703. reprobi sunt plures, quam predefini-
tati I. 615. non omnes reprobi reprobantur
ob origine peccatum I. 707.

Resolutivum ultimum in linea fidei est infallibile
testimonium, seu revelatio DEI VII. 155. &
157. quod declaratur propositis variis quæ-
stionibus VII. 158. est etiam revelatio mediata
VII. 169. non involvit circulum vitiosum, nec
vitiosam petitionem principii. VII. 170.

Restriccio purè mentalis non est licita VII. 57.
Scripturæ apparenter approbantes restrictio-

nem purè mentalem ritè explicantur. VII. 81.
& seq.

Revelatio alia est activa, & interna, alia passiva, &
externa VII. 127. activa non est strictè dicta re-
velatio VII. 128. item alia est revelatio exerci-
tè talis, alia reflexè talis. VII. 115.

Revelatio propositionis universalis est etiam reve-
latio propositionum particularium sub illa con-
tentarum VII. 422. revelatio totius actualis est
etiam revelatio partium essentialium, adeoque
etiam istæ sunt de fide VII. 533. item revelatio
veritatis universalis est etiam revelatio verita-
tum particularium in universal contentarum
VII. 534. at revelatio alicujus rei non est necel-
sariò revelatio omnium cum ipsa, moraliter,
aut physice, vel etiam metaphysice connexo-
rum VII. 535. neque omnium prædicatorum,
quamvis sit aliquorum certorum VII. 536. nec
tamen ideo admittenda præcisio objectiva VII.
538. est in potestate revelantis, objectum
quoad plura, vel pauciora prædicata revelare
VII. 540. saepe tamen revelata aliqua re reve-
lantur plura cum ipsa connexa VII. 542. reve-
lationes universales an sint tantum conditiona-
tae VII. 427. & seq. revelatio rei an sit etiam re-
velatio definitionis ejusdem VII. 560.

Revelatio publica, & privata quid sit VII. 143.
etiam privata est sufficiens motivum fidei
Theologica VII. 144. revelatione privatæ dis-
sentientis an sit hæreticus VII. 152. revelationes
sunt probandæ, an sint verae VII. 148. revela-
tio DEI an fuissest possibilis in statu puræ naturæ.
VII. 142.

Rivi, seu Petri de Rivo propositio damnata quæ
fuerit. I. 469.

S.

Chismatici non sunt membra Ecclesiæ VII.
295. chismaticus quomodo differat ab
hæretico. VII. 440.

Scientia propriè dicta datur in DEO I. 276. scien-
tia DEI est multiplex: primaria, & secundaria,
prædicta, & speculativa, scientia approbationis,
& simplicis notitiae, scientia propter quid, &
quia, scientia simplicis intelligentiae, & visionis,
scientia necessaria, & libera: & inter has scien-
tia media I. 283. & seq.

Scientia in genere objectum est multiplex. mate-
riale & formale, primarium, & secundarium:
physicè motivum, & intentionaliter motivum,
ac per identitatem motivum: purè terminati-
vum, & determinativum I. 301. & seq. quæ-
nam motiva dentur etiam respectu scientiæ Di-
vinæ. I. 303. & seq.

Scientia Divina objectum formale est DEUS, &
aliando etiam creatura I. 303. objectum
verò materiale est DEUS, & quidquid est co-
gnoscibile I. 305. Deus cognoscit per scien-
tiam simplicis intelligentiae omnes creature pos-
sibilis in sua omnipotentia I. 322. & etiam in
seipso. I. 323.

Scientia DEI quænam sit causa rerum, aut futu-
rorum I. 359. & seq. scientia visionis realiter
accepta est causa remota rerum. I. 562. &
seq.

Scientia Divina conditionata cognoscit omnia
conditionata futura, etiam contingentia, certò
& infallibiliter I. 383. & particula: fortè: non
obest infallibilitati I. 393. conditio, sub qua
Deus conditionata futura videt, alia est necessa-
ria, alia contingens, & hæc vel conducens, vel
disparata I. 380. & 381. aliquando conditio
videtur contingens, vel disparata, & est necessa-
ria. I. 381.

Scientia media datur in DEO I. 397. ea etiam ex
S. Augustino probatur I. 399. & seq. item ex S.
Thomæ I. 402. atque ex Patribus I. 429. & seq.

scien-

INDEX

- Scientia media** jam est admissa ab antiquis, quamvis non sub hoc nomine, & quandoque ad scientiam simplicis intelligentiae, quandoque ad scientiam visionis reducta I. 285. quomodo praecedat omne decretum. I. 410.
Scientia media neutiquam est Semipelagiana I. 415. & censura contra eam, ac librum P. Ludovici Molinæ, nullam habet auctoritatem I. 415. Scientia media non videt consensum mentorum securum ex viribus naturæ, sed gratia I. 419. & hic consensus etiam est gratia, & donum DEI. I. 420.
Scientia media an debet ex parte hypothesis videre totum actum primum proximum, prout datur à parte rei I. 593. an debet videre decretum determinativum ad individuum I. 599. an ex parte conditionati debet videre individuum actus conditionatè futuri I. 411. an specimen actus physicè infimam. I. 412.
Scientia media virtualiter distinguitur à scientia simplicis intelligentiae, & à scientia visionis, atque à decreto I. 446. item etiam complexum ex scientia media reflexa, & directa. I. 648.
Scientia media reflexa quid sit I. 496. hæc datur in DEO I. 497. quomodo sit DEO liberal. 502. an sit, non tantum evitabilis, sed etiam impeditibilis ab homine. I. 508. & seq.
Scriptura sacra quomodo sit scripta instinctu Spiritus S. VII. 443. & seq. quomodo omnia in ea contenta sint verbum DEI VII. 445. sensus ejus est quadruplex VII. 446. literalis etiam aliquando duplex, aut multiplex VII. 446. idem saepe est obscurus VII. 181. & seq. etiam quoad articulos ad substantiam fidei spectantes VII. 185. quare talis obscuritas fit à DEO adhibita. VII. 88. **Scriptura** sacra sola non sufficienter applicat seipsum tanquam verbum DEI. VII. 178.
Scrupulosi rectè agunt durante levi formidine involuntaria IV. 237.
Sedes Apostolica quid sit. VII. 407.
Semipelagiani, seu Massilienses, qui fuerint I. 415. qui eorum errores I. 415. & VI. 39. qualem admiserint scientiam medium, seu conditionatam I. 416.
Sensus propositionis ab authore intentus qualis intelligatur, dum in eo propositio damnatur. VI. 235.
Sensus externi an universaliter possint fallere. I. 53.
Sententia, quæ vera, falsa, certa, evidens &c. IV. 292.
Serpens Eam decipiens qualis fuerit V. 343. cur dæmon non invaferit aliud animal. V. 344.
Spatia imaginaria an occupentur à DEO. I. 156.
Species alia dicitur impressa, alia expressa I. 223 impressa aliquando se habet ut quod, aliquando ut quo I. 224. species creata impressa DEI est possibilis I. 225. defacto tamen probabilius non datur I. 226. lumen gloriae non est species impressa DEI I. 243. an DEUS sit species impressa rerum omnium I. 280.
Species concurrentes ad actum fidei non sunt necessariò supernaturales VII. 684. species reliæ ab actu fidei an sint habitus acquisitus, & qualis VII. 45. & seq. item 699.
Species suævisæ quid sint VII. 499. sunt possibles VII. 500. & possunt supplere motiva ad eliciendum judicium credibilitatis VII. 495. eti non repræsentent novum motivum. VII. 512.
Spes Theologica habitualis, seu habitus spei, quid sit VII. 725. quid sit spes actualis, sive actus spei VII. 723. actus spei est omnino certus, & quomodo. VII. 731. & seq.
Spei actus debet saltem semel intra annum elici VII. 699. item in initio, & fine virtutis moralis

VII. 610. non tamen in instanti physicè primo virtutis moralis, vel ultimo virtutis VII. 611. infuper actus spei debet etiam sapienter elici per accidens. VII. 612.

Spei habitus datur in quovis puro homine viatore semel justificato, donec vel destruxta fide, vel commissio peccato desperationis, expellatur VII. 711. manet in peccatore VII. 703. an maneat ex natura rei, vel tantum ex ordinatione Divina VII. 704. & 707. an maneat in Beatis, est incertum VII. 717. quia in his non manet actus spei primarius VII. 716. manet etiam in animabus purgantibus VII. 718. & olim datus fuit in Angelis viatoribus. VII. 719.

Spei objectum materiale primarium est DEUS possigidens VII. 724. & seq. item 739. & seq. objectum spei quomodo debeat esse ardum. VII. 727.

Spei objectum formale, quatenus hæc est desiderium, est bonitas DEI ut bona sperant VII. 728. quatenus autem spes est fiducia, objectum ejus formale est promissio DEI, & potentia auxiliandi, vel ipsum auxilium. VII. 729.

Spiritus privatus quid sit VII. 207. hic non sufficienter applicat revelationem, seu verbum DEI. VII. 208.

Subsistens, & suppositum quomodo differant. I. 731.

Subsistentia dantur tres relativæ in Divinis I. 732. datur etiam subsistens absoluta I. 733. quæ non potest assumere aliam naturam in unitatem naturæ. I. 739.

Substantia ut quod supernaturalis non est possibilis. VII. 670.

Subtrahitio rei per se non debite, sed tamen jam prius ex gratia habitæ, potest esse poena. VII. 158.

Supernaturale quid sit VII. 676. aliud est Theologicum, aliud philosophicum: item aliud supernaturale quoad substantiam, aliud quoad modum: rursus aliud supernaturale in se, aliud supernaturale præsuppositivæ. VII. 677.

Symbolum Apostolorum an continet in se omnes articulos substantiales Christianæ religionis. VII. 102.

Synteresis quid sit. IV. 217.

T.

Tentatio quid sit VI. 118. tentatio levis potest moraliter vinci sine gratia VI. 119. physicè potest vinci etiam gravis VI. 120. & SS. Patres, quando hoc dicunt esse impossibile, intelligendi sunt di impossibilitate morali VI. 120. non possunt superari omnes tentationes graves collectivè sumptæ sine gratia VI. 123. nec omnes tentationes leves coacervatae VI. 122. imò neque una gravis VI. 125. an gratia ad vincendas tentationes necessaria debeat esse intrinsecè supernaturalis VI. 123. & 147. ac seq. tentatio gravis an vinci possit ex motivo peccaminoso VI. 144. aut hereticus mori pro falsa doctrina VI. 145. an una victoria tentationis reddat faciliorem alteram. VI. 139.

Terminus tantum, seu ut vocatur, purus terminus, quid sit, & quomodo distinguitur à dispositio- ne, & conditione VI. 63. & seq.

Thalmud Judaicum est blasphemias, & ineptiæ plenum. VII. 250.

Theologia quid, & quotuplex sit I. 1. est scientia I. 2. naturalis I. 3. Theologia Scholastica quomodo definiatur. I. 3.

S. Thomæ authoritas commendata à Summis Pontificibus VI. 218. ejus textus pro prædeterminatione physica afferti soliti ritè explicantur. 474. an hic S. Doctor adstruxerit præde- ter.

I N D E X

terminationem ad genus, & non ad speciem a-
et. I. 481. & seq.

Traditiones quid sint VII. 193. debent aliquæ ad-
mitti præter Scripturam VII. 194. neque ta-
men ipsa sola finè alia regula sufficiunt VII.
197. traditiones aliaæ sunt doctrinalæ, aliaæ
morales, aliaæ Divinaæ, aliaæ Apostolicaæ VII.
197. traditiones possunt dici, aliquo modo
contineri in Scriptura. VII. 203.

Trahi à DEO quid sit. VI. 23.

SS. Trinitatis mysterium, in quo consistat juxta
doctrinam Catholicam I. 710. quæ fuerint cir-
ca illud hæreses I. 710. non est ratione natura-
li cognoscibile I. 711. non tamen est contra,
sed supra rationem I. 713. illud dari constat ex
revelatione Divina I. 714. sex veritates agen-
tibus de hoc mysterio semper præ oculis ha-
benda I. 772. in SS. Trinitate datur una natu-
ra, duas processiones, tres personæ, quatuor
relationes, quinque notiones I. 721. tota Trini-
tas non est perfectior, quam quælibet persona.
I. 814.

Tutius, & minus tutum quid sit IV. 245. stante
dubio prædicto debemus sequi tutius IV. 246.
non autem stante tantum dubio speculativo,
aut remoto IV. 247. varii Canones apparter-
contrarii exponuntur IV. 249. & seq. an anti-
qui communiter obligaverint ad tutius in dubio
amplectendum. IV. 257.

V.

VERitas alia in essendo, alia in cognoscendo,
alia in dicendo. VII. 193.

Veritates naturaliter evidentes non omnes sunt
revelatae, aut de fide. VII. 569.

B. Virgo in primo Conceptionis instanti fuit ab
omni labore originis immaculata V. 309. Alex-
ander VII. Papa multa in favorem Immacula-
tae Conceptionis B. Virginis decrevit V. 314.
& seq. B. Virgo caruit etiam debito proximo
originaliter peccandi V. 319. non tamen re-
moto V. 337. quale fuerit decretum circa Christum,
& immaculatam ejus Matrem, ab hoc
peccato eximendam V. 321. & seq. est tamen
B. Virgo ex meritis Christi redepta V. 307.
an B. Virgo habuisset gratiam per Adamum, si
iste non peccasset. V. 333.

Virtus quid sit ex SS. Augustino, & Thoma VII. 2.
virtus ut præscindens ab habitu, quid dicat I.
295. dividitur virtus in moralem, & Theolo-
gicam VII. 2.

Virtus, aut habitus supernaturalis, an necessariò
exigat objectum supernaturale. VII. 31.

Virtutes Theologicae sunt tres. VII. 8.

Virtutes morales per se infusaæ dantur aliquæ, di-
stinctæ à virtutibus Theologicis VII. 23. unde
desumenda virtutum, aut habituum moralium
infusorum distinctio realis. VII. 26.

Visio DEI intuitiva defacto datur, adeoque pos-
sibilis est I. 171. nulli creature potest esse con-
naturalis I. 179. hinc lumen gloriae non sibi
exigit visionem, nec DEUM videt. I. 184.

Visio DEI intuitiva defacto eum repræsentat tri-
num, ac unum I. 199. & omnes perfectiones
primariae DEI I. 200. item aliquas perfectio-

nes secundariae I. 201. & terminaciones con-
tingentes I. 201. possit tamen visio DEI de ab-
soluta potentia repræsentare Divinitatem finè
personalitatibus I. 202. vel unam personam si-
nè altera I. 202. & tamen esset beatifica I. 211.
& seq. visiones DEI in diversis Beatis sunt
inæqualis perfectionis. I. 260.

Visio DEI intuitiva an sit perfectior amore beatifi-
co III. 63. an stare possit cum peccato VI. 290.
an in instanti, quo elicetur actus bonus liber,
possit visio pro signo posteriori dari in præ-
mium hujus ipsius actus liberi. IV. 161. & seq.
Unio hypostatica an possit stare cum peccato. VI.
290.

Universale non potest facere DEUS. I. 320. &
seq.

Vocatio ad fidem alia est latius dicta, alia strictius
dicta: sicut etiam est fides alia strictius, alia la-
tius dicta. VI. 73. & seq.

Volitio alia est subiectivæ liberalis, & objectivæ
onerosa, alia subiectivæ, & objectivæ liberalis
alia subiectivæ, & objectivæ onerosa: & ad
quam virtutem quælibet spectet. I. 683.

Voluntarium quid sit IV. 3. & quatuorplex IV. 7.
quid sit voluntarium virtuale, & habituale IV.
7. interpretativum IV. 8. præsumptum IV. 8.
implicitum IV. 9. directum IV. 9. simpliciter
tale IV. 10. secundum quid IV. 10. necessari-
um IV. 10. liberum IV. 10. quodnam ex his
duobus sit perfectius IV. 13. quid sit involunta-
rium IV. 11. volitio, & nolitio non eodem mo-
do se habent ad voluntarium, & involuntari-
um. IV. 12.

Voluntarium in causa non datur, si tantum est vo-
luntaria causa per accidens IV. 22. sed requiri-
tur, ut positio causæ sit ideo præcepta, ut ha-
beatur effectus, vel prohibita, ut impediatur
effectus IV. 23. si causa affecta præcepto, vel
prohibitione, est causa per se effectus, tunc ef-
fectus in ea est voluntarius IV. 25. si autem
causa physica effectus non est præcepta, vel
prohibita, in ordine ad hunc effectum: & insu-
per est ad alium effectum intenta: tunc effectus
prior non est voluntarius in ea causa IV. 26. unde
voluntariae sunt urbis gubernatori cædes ex
eius negligentia ortæ IV. 35. an propter eas
incurrat irregularitatem IV. 35. & seq.

Voluntas quid sit I. 517. non tendit in objectum,
prout est in se, sed prout est in cognitione VII.
31. potest imperare intellectui affensum fir-
miores, quam mereantur motiva præcedentia.
VII. 174.

Voluntas datur in DEO I. 517. alia est antecedens,
alia consequens, alia efficax affectivæ, alia effi-
cax effectivæ, alia signi, alia beneplaciti I. 616.
voluntas DEI salvandi omnes homines est effi-
cax effectivæ respectu prædestinatiorum: respe-
ctu verò reproborum est tantum efficax affectivæ I. 570. quale sit objectum materiale, &
formale voluntatis Divinae. I. 517.

Votum constituit actionem voto promissam in
materia religionis V. 180. transgressio voti re-
petiti non est peccatum diversæ speciei à trans-
gressione voti semel tantum editi V. 181. at
verò omissione rei ex præcepto simul, & vo-
to debitæ est peccatum diversæ speciei. V. 181.

